

Predikan i Abrahamsbergskyrkan den 16 mars 2008. Palmsöndagen. Matt 21:1-11.

I vårt samhälle är det rätt OK att tro, särskilt när jag säger att jag tror på mitt eget sätt. Lite provocerande blir det när jag är säker och trygg i en mer traditionell tro. Som kristna i Sverige har vi att leva med att många trosföreställningar finns omkring oss, också den tro som kallas icke-tro. Desto viktigare då att vi vet vad vi tror, vem vi tror på. Vem är han? Frågade de som sett intåget i Jerusalem. Det blir också min grundfråga för den här predikan.

Berättelsen om hur Jesus rider in i Jerusalem, på väg mot påskfirandet och för hans del lidande och död, innehåller många spänningar. Tack ni barn som hjälpte oss att se det här härliga intåget lite klarare. Här är folkets jubel, färgglada mantlar och kvistar från träden. Här hyllas Jesus som kung. De som går med i processionen eller står vid vägkanten och ropar är säkert en salig blandning av människor. Några dagar senare hånas han. Först väljer folket att frige en brottsling istället för Jesus. Nu ropas inte Hosianna utan Korsfäst! Soldater vrider ihop en krans av törne, som en slags kungakrona, ger honom en kungastav, gör honom löjlig och låtsas hylla honom (Matt 27).

Så vem är han, denne Jesus? Som de flesta vet vid det här laget så slutar jag min pastorstjänst här i Abra nu i dagarna. Det betyder också att en del behöver plockas

undan på mitt rum. Häromkvällen tog jag hem några saker. Annat lade jag i återvinningen. Men när jag såg några av sakerna tillsammans så insåg jag att de berättar något om min tro på Jesus.

Nu ska detta inte bli alltför privat om mig. Jag tror inte att jag är så unik i mina tankar om vem Jesus är. Snarare vill jag använda mina ting som en hjälp för oss att som kristna hitta sätt att förhålla oss till Jesus. Utan Jesus ingen kristen tro. Utan Jesus kan vi inte ge det kristna bidraget till det trons samtal som rör sig i vårt samhälle mellan olika religioner och livshållningar.

1. Min första sak en slags julkrubba, med Maria, Josef och det lilla barnet. Den har inte stått på bokhyllan som något budskap om en idealfamilj. Den har stått där för att berätta att Gud blev människa i det lilla Jesusbarnet. Tron på Jesus är konkret och mänsklig och ska levast i den här världen. Jesus är inte någon allmän idé om etik och moral eller hur en god människa ska vara. Jesus är en verklig människa. Bara så kan Gud dela våra liv. Jag tror att Jesus kände som vi, hade glimten i ögat när han ordnade till det där med åsnan. Jag tror att han tacksamt tog emot Hosianna ropen och rustade sig för det svåra som skulle komma. Jag tror att han blev sorgsen när han hånades. Genom att Jesus blev människa kan

den här världen aldrig vara oviktig. De liv vi har ska levas, i både glädje och kamp. Jesus är människa.

2. På mitt rum har jag också haft en liten röd ljuslykta. Den har jag tänt emellanåt. Oftast när jag suttit där ensam. Det är en bönens lykta. Kanske har ni sett den på altaret i olika kyrkor. Ljuset berättar om att Jesus är Gud och att vi över alla gränser för tid och rum har någon att vända oss till med våra böner. Hosianna, ropade folket – ordet är egentligen en bön om hjälp. Precis som vi aldrig kan fånga lågan med våra händer – så kan vi varken fånga eller förfoga över Gud. Gud är större. Men ljuset bär lågan precis som vi kan göra – så länge vi inte stänger in den. Så snart vi gör det dör lågan. Den måste bäras i frihet. Ljusets låga berättar om Guds levande närvaro som blev som tydligast i Jesus. Jesus är också Gud bortom de ramar som tid och rum sätter för oss.
3. Min tredje sak är en liten rund sten. Den har följt med i handväskan långa perioder. Nu fanns den i skrivbordslådan. Den här stenen är inte Jesus för mig. Den är du och jag så som vi är i Jesu blick, ja inte liten, grå, rund och oansenlig, utan en ögonsten. Så är du i Jesu blick – oändligt värdefull, älskad bortom allt förnuft. Jag tror att Jesus såg en ögonsten i alla de som väsnades runt honom under intåget i Jerusalem, där är barnen, där är vuxna som

ropar högt, människor med frågetecken i ögonen, de glada och de med hänfull hållning. Där är de två blinda som just fått sin syn igen. Det hände just innan det här intåget. De ser Jesus med en särskilt seende blick, nästan som Jesu blick. Jesus är den seende, den som ser djupet och värdet, som med sin blick älskar fram en ögonsten i varje människa – oavsett om vi begriper det eller inte.

4. Häromdagen lade jag en trasig vas i glasåtervinnningen. Sen ångrade jag mig. Jag har haft den länge på min bokhylla, trasig. En dag bara sprack den och trillade isär, av någon inbyggd spänning, tror jag. Sedan dess har den stått där och berättat om brustenheten och att livet går sönder ibland. Vanliga vaser ska hålla vatten och blommor. Den här vasen har fått en annan uppgift. För mig berättar den om Jesu brustenhet och den brustenhet som Jesus bär åt oss. När Jesus red in som kung i Jerusalem så tänkte nog en del att nu kommer en stark politisk ledare som ska befria oss från den romerska ockupationsmakten. Men andra anade något annat som profeterna berättat – en Messias som genom sitt lidande förändrar världen. Åsnan kändes igen från Sakarjas profetia om en kung som kommer i ringhet på en åsna, inte för att föra krig utan för att förinta krigen, alla stridsvagnar, hästar och vapen. Den här kungen kommer med fred. Bea

läste från Efesierbrevet om hur murar rivs ner och att Jesus i sin död dödar fiendskapen. Jesus tar in trasigheten, motsättningarna, kantigheterna i sig och förenar.

5. Så min sista sak – en bild från Koviken – med korset i bakgrunden och ett par bitar väg längst fram. Mest tycker jag nog om den för att Koviken är en fantastisk plats. Men korset och vägen talar till mig. Den trasighet som min vas berättade om hör ihop med korset. Den finns alltid där i bakgrunden som en realitet och ett löfte om att det ur det svåraste kan växa nytt liv. Vägen betyder rörelse – rastplatser också, men framför allt rörelse. Jesus sa om sig själv: Jag är vägen. De första kristna sa om sig själva – vi som är på den vägen. Vägen berättar om att livet inte är färdigt. Att gå kan vara mödosamt, ensamt ibland men någon går med – mitt i. Så var det på vägen in i Jerusalem – folket gick före och efter – men Jesus gick mitt i. Jag är vägen säger Jesus, och går mitt i – mitt i rörelsen, Hosiannaropen, mitt bland alla, mitt i allt det som livet är.

Men vi då – vilka är vi? Vi är förstås en blandad skara vi också – med olika förväntningar, eller kanske icke-förväntningar på Jesus. Idag kanske det är lätt att ropa Hosianna – en annan dag, pressad, eller med känslor av

övergivenhet kanske hånet ligger där på lut. Ändå tror jag att vi är kallade att följa Jesus.

Matteus har ramat in intåget med två väldigt olika berättelser. Just före ankomsten till den stora staden möts Jesus av två blinda personer som ropar ungefär det som Hosianna betyder men med andra ord: *Herre, Davids son, förbarma dig över oss!* Jesus stannar upp och frågar efter det de vill: *Vad vill ni att jag ska göra för er.* Rätt uppenbart kan vi tycka – ge dem synen, Jesus! Men så närmar sig inte Jesus en människa som frågar efter honom – han närmar sig med respekt. Så uttrycker sig sann barmhärtighet. Så är vi kallade att i Jesu efterföljd vara barmhärtiga.

Efter intåget ökar spänningen ytterligare. Jesus kommer till templet. Han som just red in på fredens och vardagens åsna börjar röja runt på ett våldsamt sätt på templets handelsplats. Han välter bord och stolar och stör försäljningen av offerdjur. Där pengar utbyts och man måste växla till en dugligare valuta – där finns alltid risk för korruption och orättfärdig handel som drabbar den som redan är svag och i underläge. Jesus är inte bara barmhärtig. Han kämpar också mot orättfärdigheten och det är oftast obekvämt och pinsamt. Jesus säger: *Det står skrivet: Mitt hus skall kallas ett bönens hus. Men ni gör det till ett rövarnäste.* Parallellt med barmhärtigheten och blicken för den enskilda människan sker något annat –

kampen för rättfärdigheten, mot system som skapar murar, fiendskap och trycker ner den som redan är i underläge.

Till detta är vi kallade – att mitt i den röra som är våra vanliga liv finnas – både med barmhärtighetens blick och frågor och med arbetet för rättfärdighet och fred. Det får vi förvänta oss av varandra – jag tror att Jesus förväntar sig det av oss. Känns det tungt? Men det fantastiska är ju att vi inte behöver göra det själva. Vi har fått en gåva, nämligen församlingen, kyrkan. Det är den gemenskap som bär detta uppdrag. Den är inte fullkomlig men den finns som gåva. Uppdraget ligger inte bara på dig – inte bara på mig. Det är ett gott och glatt budskap i individualismens tidevarv.

Evangelisten Matteus missförstod antagligen profeten Sakarjas ord om åsnan. Matteus trodde det handlade om två åsnor – som i ljusstaken barnen bar fram. I själva verket var det nog mest Sakarjas språkliga förstärkning. Men bilden blir bra i alla fall – två åsnor som bär tillsammans – en liten – en stor. De bär en bit på väg – de bär inte allt hela tiden. Men de är med i processionen – tillsammans med andra som sen får bära. Så är det med livet i Jesu efterföljd – bära tillsammans, bära varandra, bära världen.

Låt oss be:

Jesus – gör oss seende, hjälp oss att se att du finns här mitt i röran, mitt livet, myllret
Mitt bland dem som hyllar dig och följer dig, mitt bland dem som hånar dig, mitt bland dem som är likgiltiga, mitt bland dem som helst av allt vill tysta dig och ditt obekväma budskap. Mitt ibland går du. Ge oss blick för barmhärtighet och mod att fråga vad vi kan göra. Ge oss kraft att vara besvärliga och kämpa mot orättfärdighetens olika uttryck. Jesus – vi ropar Hosianna och vi ber – förbarma dig över oss. Amen.